

Németh István Péter

Szentendrei képeslapok



Németh István Péter
(1960, Tapolca) költő,
irodalomtörténész, tanár,
Berzsenyi Dániel-díjas

Remekbe a hajdani rác kovácsok
hajlították ezt az apácarácsot,
izzó C betűik akárha zsenge
szőlőkacsok indáznak szerte
izgatottan, s mint kiket épp fuvallat sem ér,
moccanatlan mind az akantusz-levél;
s lián a vers, átbújna rajtuk a kedvedért.

•

Hogy mért volt Véled olyan ismerős Szentendre?
Tán mert éppúgy hegyek veszik körül, mint ahogy
bölcsőhelyemet, hol régen
mindeneket szintúgy tenger ringatott.
Kiszáradt fáira itt légiós veterán,
úgy futtatott föl szőlőt Zalában nagyapám
is, hátha mi holt, szebben hajt ki újra talán.

•

Kezed fogom, s az utcákon Dunáig kísér
házak homlokán a díszes lombfűzér;
s mintha a kelő Hold csak csónakként ringana,
rajta – akit szekkón is láttunk – a Szűzanya;
hogy a mennyet-földet egészen körbeérje
ölelése, a szigetről zöldfejü réce
bukik az elfolyó víz égsötét kékjébe.

•

Gépkocsiablakon át is látszott egyre még,
s én melletted mintha csak köztetek szállanék,
a nyugati égbolton nyúlt jobbra
narancs-lila felhő, nem akart foszlányokra
se szakadni, se tömörödni össze,
akárha volna az út mandzsu daru röpte,
vagy angyal kísérne Óbudáig. S mindörökre.